Arthur Maertens

Het Zwarte Kompas

Het Zwarte Kompas

Arthur Maertens

Het Zwarte Kompas

STYLO NOBILI

Arthur Maertens
Het Zwarte Kompas

Eerste druk, 2026
© 2026 Arthur Maertens

Uitgeverij Stylo Nobili
Druk: Pumbo

ISBN 978-94-6567-239-7
NUR 301

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Het is niet toegestaan deze uitgave te gebruiken voor tekst- en datamining, waaronder het trainen van systemen voor kunstmatige intelligentie.

Dit is een roman. Hoewel het verhaal zich afspeelt tegen een historische achtergrond, zijn de hoofdpersonen en hun lotgevallen verzonnen. Zie ook de Noot van de Auteur.

Van dezelfde auteur: *De Ring der Vergelding*

Inhoud

Hoofdstuk 1 – De Laatste Waarheid 7
Hoofdstuk 2 – De Voorwaarde 12
Hoofdstuk 3 – De Waarde van de Leugen 15
Hoofdstuk 4 – Samenspanning 20
Hoofdstuk 5 – De Ketting 26
Hoofdstuk 6 – De Val van Antwerpen 37
Hoofdstuk 7 – Dichtbij, Ver Weg 40
Hoofdstuk 8 – Bluf 48
Hoofdstuk 9 – Hoeder van de Navigatie 54
Hoofdstuk 10 – Waarheid onder Voorbehoud 66
Hoofdstuk 11 – Het Verankerde Hart 79
Hoofdstuk 12 – Land zonder Koning 88
Hoofdstuk 13 – De Almachtige Armada 97
Hoofdstuk 14 – Gebroken Ankers, Geknakt Vertrouwen 109
Hoofdstuk 15 – De Lange Weg Terug 118
Hoofdstuk 16 – Het Turfschip 121
Hoofdstuk 17 – De Prijs van Vertrouwen 133
Hoofdstuk 18 – Het Spoor naar het Zuiden 149
Hoofdstuk 19 – Snijden zonder Bloed 164
Hoofdstuk 20 – Kaartmakers onder Vuur 175
Hoofdstuk 21 – De Prijs van Kennis 188
Hoofdstuk 22 – De Kaarten Herschikt 200
Hoofdstuk 23 – Tussen Plicht en Twijfel 207
Hoofdstuk 24 – De Terugkeer 217
Hoofdstuk 25 – Twee Werelden 228
Hoofdstuk 26 – De Portugese Kraak 238
Hoofdstuk 27 – De Laatste Wens 247
Hoofdstuk 28 – Broeders 262
Hoofdstuk 29 – De Lege Stoel 271
Hoofdstuk 30 – Het Schavot 278
Hoofdstuk 31 – De Laatste Wacht 283

Hoofdstuk 32 – Het Ultimatum 290
Hoofdstuk 33 – Het Laatste Geheim 300
Hoofdstuk 34 – Waar de Ring Wacht 306
Hoofdstuk 35 – De Grafkelder 311
Hoofdstuk 36 – De Laatste Cruz 319
Hoofdstuk 37 – Een Hart voor een Ring 325
Stambomen 329
Noot van de Auteur 332

Hoofdstuk 1 – De Laatste Waarheid

Spanje, El Escorial, 1585

De klokken van El Escorial sloegen acht uur op de dag dat Ricardo Cruz ontdekte dat er twee soorten dood bestaan: die van het lichaam, en die van de waarheid.

Hij stond roerloos in een van de binnenhoven en luisterde hoe de bronzen galm wegstierf tegen de stenen muren. Ergens binnen de basiliek van San Lorenzo droeg de aartsbisschop van Toledo een mis op. Hij kon de psalmen nauwelijks horen, maar voelde ze, als een trilling in de grond onder zijn voeten.

Zwarte rokken van dominicanen en jezuïeten schoven langs hem heen tussen de zuilengangen, onverstoorbaar als schaakstukken op een bord dat al eeuwen voor hen was uitgelegd. Adellijke heren en diplomaten spraken zachtjes met elkaar, hun woorden opgesloten binnen kleine kringen. De inhuldiging van het mausoleum en de bibliotheek had heel Europa naar dit kloosterpaleis gebracht, het bolwerk van geloof en contrareformatie van koning Filips II, aan de voet van de Sierra de Guadarrama.

Ricardo zag het allemaal, maar hij hoorde niets.

De brief.

Die vervloekte anonieme brief, bezorgd op de avond dat Alonso Cruz was gestorven.

"*Jij bent niet wie je denkt te zijn.*"

Hij had hem gelezen bij het haardvuur in het huis in Sevilla. De tweede regel had hij opnieuw moeten lezen, niet omdat hij hem niet begreep, maar omdat hij hem niet wilde begrijpen.

"*Je bent niet de zoon van Alonso, maar van zijn dochter Isabella en haar verboden liefde Diego Alcaraz.*"
Zonder te aarzelen had hij de brief in de vlammen gegooid en toegekeken hoe het papier kromtrok en zwart werd. Hij had niets laten merken. Geen woede, geen ongeloof. Alleen het vuur.
Of het waar was, wist hij niet. Of hij het geloofde, evenmin. Wat hij wel wist: de brief was as, en de waarheid – als het de waarheid was – lag begraven onder de as van een haard in Sevilla. En toch was ze niet verdwenen.

"Hij is ernstig ziek", fluisterde een dienaar die naast hem was verschenen. "Broeder Bartolomé wil u zien."
Ricardo knikte en volgde hem zonder een woord te zeggen.
De gangen van El Escorial waren lang en koel, het kaarslicht te zwak voor de hoge stenen wanden. Zijn oom Bartolomé Cruz, prior van het San Pablo-klooster in Sevilla, had hem hierheen meegenomen. Het was een uitnodiging die hij niet had kunnen weigeren, al had hij de reden nooit volledig begrepen. Als zijn oom stervende was, zou dit zijn laatste kans zijn.
Hij duwde de deur open. Dom Vicente da Fonseca zat geknield naast het bed, een rozenkrans tussen zijn vingers. De dominicaan keek op, nam Ricardo op met een blik die niets prijsgaf, en boog zijn hoofd weer.
Bartolomé lag bleek tegen de kussens. Zijn ogen waren gesloten, zijn handen gevouwen op het laken als iemand die al aan het bidden was voor zijn eigen ziel. Maar toen Ricardo dichterbij kwam, opende hij zijn ogen.
"Je zoekt de waarheid, nietwaar?"
Ricardo bleef staan. "Wat bedoelt u?"
"Je hebt een brief ontvangen." Bartolomés stem was zacht maar helder. "En je hebt hem verbrand."
Ricardo voelde hoe Dom Vicentes blik zich in zijn rug boorde. Hij hield zijn gezicht strak. "Ik weet niet waar u het over heeft", zei hij.

Bartolomé zweeg even. Toen, bijna onhoorbaar: “De waarheid staat in mijn testament.”
Ricardo knipperde met zijn ogen. “Testament?”
Bartolomé knikte. “Alles staat daarin. Ik heb het vastgelegd, zodat niemand het kan verdraaien.” Zijn hand sloot zich om Ricardo’s pols. “Maar…” Hij ademde zwaar en keek even naar Dom Vicente. “Je krijgt er pas toegang toe na twee jaar dienst aan kerk en kroon.”
Twee jaar. Ricardo liet het getal zijn gedachten binnendringen zonder er iets mee te doen.
Dom Vicente stond op van zijn knielende positie en kwam langzaam naar hem toe. “Je oom wil dat je het pad van je familie volgt. De familie Cruz heeft altijd gestreden voor het geloof.” Hij legde een hand op Ricardo’s schouder. “Nu is het jouw beurt.” Zijn hand bleef liggen. “Daarom zul je mij vergezellen naar Goa.”
Goa.
Ricardo kende de naam. Een Portugese vesting aan de westkust van India, waar geloof en macht hand in hand gingen onder strakke leiding van Dom Vicente als aartsbisschop. Ver voorbij de kaap. Ver voorbij alles wat hij kende.
“En als ik weiger?”
Bartolomé sloot zijn ogen. “Dan sterf je in onwetendheid.” Een korte ademhaling. Zwaarder nu. “Vervul mijn laatste wens, dan krijg je alles te horen van je broer Gonzalo, die mijn testament beheert bij onze Orde op Malta.”
Dom Vicente trok zijn hand terug en deed een stap achteruit. “We vertrekken binnen enkele dagen naar Lissabon. Vanaf daar varen we samen verder.”
De kamer werd stil. Alleen Bartolomés ademhaling verbrak de stilte, traag en schurend, met lange pauzes ertussen.
Ricardo stond bij het raam en staarde naar de contouren van El Escorial in de avondschemering. De torens, de rechte lijnen, de sobere gevels. Een burcht, geen paleis. Filips II had het zo gewild.

Achter hem hoorde hij hoe Bartolomés ademhaling veranderde. Langzamer. Dieper.
De oude prior was ergens anders.

Sevilla, jaren eerder. Het San Salvadorplein.

Bartolomé stond naast Alonso, hun zwarte gewaden zwaar in de hitte. De brandstapels rookten nog na. De geur drong in je kleren, in je haar. Je raakte die nooit helemaal kwijt. Ergens in de menigte had iemand gekreund, een zondaar die zich op het laatste moment had bekeerd, te laat of net op tijd, dat had God te beslissen.
Alonso had niet gekeken. Hij had altijd recht vooruit gestaard, als iemand die al wist wat er komen ging.

Alonso had nooit getwijfeld. Niet één keer. Bartolomé had hem er vaak om benijd.
"We hebben goed werk verricht", had Alonso hem ooit gezegd, na een lange dag op het San Salvadorplein. "God vraagt offers, en wij zijn de werktuigen van de Heer."
Bartolomé had geknikt. Hij had altijd geknikt.
Maar 's nachts, alleen in zijn cel, had hij soms gewacht op het gevoel dat het klopte. Dat gevoel was nooit volledig gekomen.
Hij opende zijn ogen en was weer terug. Dom Vicente zat nog op dezelfde plek, zijn rozenkrans bewegingloos tussen zijn vingers. Hij observeerde Bartolomé zoals een man een kaars bekijkt die bijna is opgebrand: geduldig, zonder sentiment. Bartolomé kende Dom Vicente lang genoeg om te weten dat zijn toewijding aan de kerk en zichzelf voor hem hetzelfde waren.
Hij hief zijn hand. "Vicente."
De dominicaan boog zich onmiddellijk voorover. "Ik luister, broeder."
"Ricardo..." Bartolomé aarzelde. "Hij is anders dan wij."
Dom Vicente trok een wenkbrauw op. "Hij heeft het bloed van de Cruz-lijn. Hij zal onze weg begrijpen."

“Dat is precies wat ik vrees.” Bartolomé zweeg even om adem te halen. “Alonso heeft hem gevormd. Maar er zit iets in Ricardo dat Alonso nooit had, iets wat hij zelf nog niet kent. Als je hem te hard duwt, zal hij niet buigen.”
“En als hij niet buigt?”
“Dan breekt hij. Of hij slaat door in een richting die niemand voorziet.”
Dom Vicente keek hem een moment aan. Toen rechtte hij zich. “Ik begrijp je wens, broeder.”
Bartolomé sloot zijn ogen. Of Dom Vicente het werkelijk begreep, deed er niet meer toe. Hij had gezegd wat gezegd moest worden. De rest was niet langer aan hem.
Zijn lippen bewogen nog, zonder geluid. Zijn ademhaling stokte. Een lange stilte. Toen niets meer.
Buiten sloegen de klokken van de basiliek.
De prior van San Pablo was niet meer.

Einde van het inkijkexemplaar

Lees verder in

Het Zwarte Kompas

Arthur Maertens

Paperback · 344 pagina's · ISBN 978-94-6567-239-7
Uitgeverij Stylo Nobili

Van dezelfde auteur: De Ring der Vergelding